

R E S P V B L I C A L V C E N S I S.

Vcenfis Respublica territorio fruitur satis amplo; quippe quæ ab occidente habet partim Genuenses, partim Tyrrenum mare; à Septentrione Mutinæ Ducatum; ab oriente agrum Pistorii; &

à Meridie Pisanum territorium. Metropolis Luca est, Romanorum quondam colonia, sic dicta Plinio, Antonino, Ptolemæo, aliisque scriptoribus antiquis. Deducta fuit colonia, quum Consules forent C. Claudius Pulcher & Ti. Sempronius Gracchus, anno ab urbe condita 10 LXXV, ante natum Iesum CLXXVIII. Ab urbe oppidani dicti sunt Lucenses. Apud Agathiam Græcum scriptorem lib. 1, vocantur *Λευκάριοι*. Meminit urbis hujus Cicero familiar. epist. lib. 1, epist. 9, his verbis: *Pompejus, quum nihil mihi ostendisset, se esse offensum, in Sardiniam & in Africam profectus est, eoque itinere Lucam ad Casarem venit. Ibi multa de mea sententia questus est Casar. Sane moleste id ferre Casarem, constabat. quod ego maxime ex meo fratre cognovi: quem in Sardinia Pompejus paucis post diebus, quam Luca discesserat, convenit.* Causam nominis in diversum auctores trahunt: aliqui id acceptum ab scutis inauratis, quæ summis imposita urbis turribus, splendore Solis illustrata valde lucebant. nonnulli, cum prius Aringa diceretur, postea Lucam à duce quodam insigni denominatam, ajunt. Cato auctor est, à Lukio Lucumone prius Lucomodiam, dein, euphoniæ gratia, Lucam vocatam: unde adhuc locus est juxta, conditoris ipsum nomen retinens. Alii, Lucum oppidum in ora fuisse olim ferunt, ejusque colonos Lucenses huc profectos, urbem, quam condiderant, à se Lucam dixisse. Præterea vero, & de nominis origine, & de urbis primordio, varia narrantur, quæ uti propinqua fabulis, aut exigui omnino momenti, referre non putavimus operæpretium: unamque Catonis sententiam, præ cæteris probamus, nimirum, auctorem Lucæ, tam nominis, quam urbis, Lukium Lucumonem fuisse. Colonia deinde Romanorum deducta, post etiam à Desiderio Longobardorum rege aucta, murisque ex lapide quadrato cincta est. Iacet ad Æsarem sive Auferem fluvium limosum nigrique coloris, & lentum, in planitie, non procul à collibus, ædificiis perhonestis. Gens lauta, prudens, ingeniosa, ut, quæ libertatem sibi diu sapientissime conservavit integram, et si finitimorum bellis

Italia.

haud raro fuerit petita. Lucam Strabo memorat, hac sententia: *Vrbs est ad montes Lunæ incumbens, ubi plerumque vicatim habitant: regio virorum probitate floret, magnumque robur militare, magnum equitum multitudinem suppetit, unde Romani bellicas manus accipere solebant.* Livius etiam ejus memoriam usurpat sæpe, nominatim vero cum Annibalem in Ligures, Sempronium eodem tempore Lucam concessisse dicit. Frontinus T. Domitium Calvinum Lucam in Liguribus obsidisse scribit: non solum natura loci ac operibus, sed etiam valido militum præsidio munitam. Mentionem Lucæ & Agathias fecit. Blondus in historiis tradit à Gothis possessam, mensibus senis oppugnasse Narsetem Eunuchum priusquam capere posset. A Facio Vberto in hanc sententiam describitur:

Incedentes vidimus orbe in modico

Turribus frequentem Lucam, instar nemoris

Et Prato Sercioque allui.

Lauta est tota, specieque jucunda,

Magisque foret, ni turparetur planctu,

Qui annis jam amplius quadraginta pectus illi contraxit.

Vidi sanctam civitatem, & vultum sanctum,

Audivique ut ad preces Fidriani

Sercius in latus se converterit.

Fui ad Galeram, ubi Pisanus

Florentium devicit, quum oppressus est

Ioannes Vicecomes belli præfectus.

Vrbs hæc, qua de tibi loquor,

Aringa seu Fredia dicta creditur,

Illo tempore, quod antiquum æstimatur.

Sed quoniam illuminata fide

Prius fuit, quam alia Tuscorum ulla,

Nomen immutatum, & Luca vocata.

Sic Facius, satis indicans postremis versibus, cum Lucam ait dictam, quod prima civitatum Tusciæ, fidei Christianæ lumen acceperit, Strabonem, Catonem, Livium, Frontinum, aliosque veteres scriptores, qui Lucam sæpissime nominarunt ante Christum Servatorem natum, se non vidisse. Luca quoque vocatur in mediterraneis à Ptolemæo. Postquam à Narsete, ut diximus, capta fuit, ex in Imperatorum Constantinopolis opibus collapsis, principatum ejus Bonifacius occupavit, qui Beatricem Henrici Imperat. filiam habuit uxorem, & ex ea Mathildem filiam suscepit. Ea Godifredo marito superstes, hæresque in amplissimum imperium, & nominatim hujus urbis, successit, uti alibi erit dicendi locus. Deinde temporibus Honorii IV Pontificis Rom. suum jus & potestatem

A a a a

tem

*Imperium
Majorum
Eres gestæ.*

Nomen.

Situs.